

Hensyn til det tidligere omtalte Endringsforslag, at den Grundanskuelse, hvorfra man er gaaet ud, vistnok fortjener nogen Sympathi, nemlig den, at det var ussiffligt, saa vidt muligt at bringe det dertil, at Arvingen, der ere tilfede og myndige, ikke skulle forhindres fra at kunne overtage Boet til Behandling derved, at en Enkelt er fravaerende. Forstjellen bliver kun den, at i det Tilfælde, der tidligere er omtalt, var det uvisst, om Arvingen overhovedet eksisterede, medens man i dette Tilfælde gaar ud fra, at han eksisterer. — Jeg skal dernæst henlede Opmærksomheden paa § 19. Det hedder der, at det er Kreditorerne, der ere stemmeberettigede i et Bo, hvor Arv og Gjæld ikke vedgaaes, saa længe indtil de ere fyldestgjorte, eller det tydelig viser sig, at de ville blive det. Ved Sagens Behandling i Landsthinget i forrige Samling blev der her indskudt de Ord, „til rette Forsalbstid“. Man fordrede altsaa, at Kreditorerne skulde ikke blot have Sikkerhed for at blive fyldestgjorte, men have Sikkerhed for at blive fyldestgjorte i rette Tid, for at de skulde kunne skydes til Side af Arvingerne. Saa længe indtil det var igivet, at de vilde blive fyldestgjorte i rette Tid, skulde det være dem og ikke Arvingerne, der havde den afgjørende Stemme i Boets Anliggender. Naar man nu i det andet Thing har ladet disse Ord gaa ud — jeg erindrer om, at det er Ord, som bleve satte ind ved Sagens Behandling i Landsthinget i forrige Samling — saa har man vistnok derved ladet sig paavirke af den Betragtning, at det ofte vil kunne være Tilfældet, at et Bo er saa solvent, at der ikke kan være Tvivl om, at jo Kreditorerne ville blive fyldestgjorte, medens der paa den anden Side kunde være Kreditorer, hvis Fordringen forfalde saa tidligt eller maaske allerede ere forfaldne, at der i Drebliffet mangler de fornødne Midler til at dække dem, skøndt det slet ikke kan være tvivlsomt, at naar man vil vente maaske en ganske kort Tid, ville disse fornødne Midler komme tilfede. Der kan jo vistnok være Noget i denne Betragtning, men i og for sig forekommer det mig dog, at, saaledes som Sagen blev taget i det ærede Landsthing i forrige Samling, var det korrekt, idet det jo ikke kan negtes, at det hører til Fordringshaverens Fyldestgjørelse ikke blot, at han overhovedet en Gang i Tiden faar det, der tilkommer ham, men at han ogsaa faar det til den Tid, han har Krav paa at faae det. Sagen er imidlertid neppe af nogen stor praktisk Betydning. For saa vidt Fyldestgjørelsen af Kreditorerne udfydes i en nærmere eller fjernere Fremtid, saa forekommer det mig, at der vanskeligt vil kunne siges at være nogen fuldstændig Sikkerhed tilfede for, at de Paagjældende overhovedet ville blive fyldestgjorte, og dertil kommer, at i den nærmeste Tid, navnlig saa længe Broffama ikke er udsøbet, der det altsaa ogsaa uvisst, hvor mange Kreditorer der overhovedet ville være, og saa me-

get mindre vil man kunne have nogen Sikkerhed for, at alle Kreditorer ikke blot de, der allerede have meldt sig, men ogsaa de, der maatte eksistere uden at have meldt sig, virkeligt vilde blive fyldestgjorte, og i saadanne Tilfælde er det jo derfor i en af de følgende Paragrafer givet Skifteretten Paaleg om at paase, at der ikke sker Noget, der maatte kunne siges at være til Skade særlig for de fravaerende, endnu ikke anmeldte Kreditorer. Naaget jeg derfor, som sagt anser det for at være korrektere, hvad der blev vedtaget af det ærede Landsthing i forrige Samling, saa forekommer det mig dog, at denne Realitetsændring ikke er af nogen særdeles stor praktisk Betydning. Jeg bemærker for Fuldstændigheds Skyld, at hvad der gjælder med Hensyn til § 19, ogsaa gjælder med Hensyn til § 29, hvor det nemlig hedder, at med Hensyn til Afhændelsen af Boets Giendele ere Kreditorerne berettigede til at forlange, at der skrides til en Afhændelse saa snart som muligt, saa længe deres Fyldestgjørelse ikke er sikret. Ogsaa paa dette Sted stod der i Landsthingets Forslag ifor: „til rette Forsalbstid“. Der er dernæst sket en Endring i § 27, som angaar Afhændelsesmaaden af Boets Giendele. I det af Landsthinget i forrige Samling vedtagne Forslag hed det, at Salg af Boets Giendele bør i Almindelighed ske ved offentlig Auktion, og at Salg underhaanden kun skal finde Sted, naar samtlige mødende Stemmeberettigede med Skifterettens Billigelse deri ere enige. I Folkethinget har man forandret denne Enstemmighed til Flertallet. Hvad dette Punkt angaar forekommer det mig, at der lader sig sige Noget for hver især af de forskellige Meninger. Det maa vistnok erkendes, at det er i og for sig rigtig, at der, hvor der mulig staar forskellige Interesser imod hinanden, følges den Fremgangsmaade ved Afhændelsen af Boets Giendele, som giver den største Sikkerhed for, at de udbringes til deres højeste Værdi, altsaa med andre Ord, de afhændes ved offentlig Auktion, og dette gjælder navnlig naar der er Spørgsmaal om faste Giendomme. Paa den anden Side maa det jo vistnok indrømmes, at Forholdene meget vel kunne være af den Bestaffenhed, at en Afhændelse underhaanden giver en større Chance for en tilfredsstillende Betaling end en Afhændelse ved Auktion, og dette gjælder vel navnlig med Hensyn til Baver. Jeg kan navnlig tænke mig, at der, hvor der er Spørgsmaal om Bavelagere, kan fremkomme Tilbud om Overtagelse af saadanne Lagere under Et underhaanden, der kan være af en saadan Bestaffenhed, at det vilde være meget risikabelt og maaske ubættede Boet for ikke ganske ubetydelige Tab, naar man vilde forkaste et saadant Tilbud og derimod lade Lagrene komme til Auktion. Jeg skal bemærke, at man i saadanne Tilfælde ikke har den Ubøi, som man har med Hensyn til faste Giendomme, nemlig at man efter at have prøvet Auktion kan standse der-